

NUMMER 3 2022 ÅRGÅNG 17 SPRIDES FRITT

MIDNATTSRÖPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Jesus - världens enda hopp!

Text: Sean Ureña, sid 18

Församlingen i Babylon

Text: Paulus Eliasson, sid 9

Nato eller Gud - varifrån ska vår hjälp komma?

Text: Yngve Stenfelt, sid 14

Bevarad i Kristus!

Efter ca tre månaders arbete i församlingens mission i Dominikanska republiken berättar här Karin Vidén om några av alla de syskon och vänner hon tillsammans med Zebastian Vidén har besökt under perioden.

Sandra Ramos tillsammans med sin dotter Eva.

Sandra bor med sina tre barn i Baní, ca en timme med bil västerut från församlingens plats i Palavé. I samma område bor också hennes mamma Tina och systemen Kennia med sina barn. Sandra bodde i Comunidad Maranata en hel del år som ung och vi har sedan kunnat behålla kontakten med henne och familjen. Då vi träffas påminner hon oss om bibelstudier hon aldrig glömmer, och vi kan med glädje minnas tillbaka och se framåt mot det gemensamma hopp vi har i Jesus. Även Kenia, 42 år, bodde en period i Comunidad Maranata som ung flicka, och ber idag om förbön för sin idag mycket bräckliga hälsa. Våra vänner i Baní hälsar varmt till församlingen i Sverige!

Marcia Perez och äldste sonen David.

Marcia presenterades för Maranata-församlingen sommaren 1987 som "en liten kvinna med en stor bibel". Det var broder Arne Imsen som myntade orden då hon kom på besök till sommarkonferensen samma år. När vi idag 35 år senare träffas påminner hon oss leende om detta och tar fram sin stora och väl lästa bibel, och har mycket att berätta om från sitt liv; ett liv med Guds Ord i centrum och hur hon om och om igen genom svåra passager fått erfara Guds omsorg och trofasthet. Marcia var fyrabarnsmamma i Comunidad Maranata i Santo Domingo under 80-talet, och alltid redo med en hjälpande hand och ett levande Gudsord. Hon och äldste sonen David hälsar varmt till hela församlingen då vi besöker hennes trivsamma hem i området Los Tres Brazos, där storstadens linbanesystem sveper över hustaken; ett väl utbyggt transportmedel som tillsammans med stadens tunnelbana kommit att bli ett viktigt kommunikationsnät i landets satsning på

bättre infrastruktur.

David bor några kvarter bort och berättar med värme och tacksamhet hur han minns sin uppväxt i storfamiljen, och om en speciell händelse som kommit att bli honom till hjälp många gånger. Broder Arne Imsen var i landet och bad en dag David att han skulle gå och köpa smör. David gick men det fanns inget smör så han gick hem. "Gå då till en annan colmado/butik", sa Arne, och David gick. Detta upprepades några gånger ända tills han kunde komma hem med smörpaketet i handen. Han berättar hur tråkigt han som ung grabb tyckte att det var, men vilken speciell känsla han erfor då han till sist kunde överlämna smöret och hade utfört uppdraget. Denna händelse, fortsätter David, har jag påmint om genom åren och den har hjälpt mig då jag hamnar i motgångar, att inte ge upp utan kämpa och fortsätta framåt.

Innan vi beger oss av hemåt efter besöket är David angelägen om att vi tillsammans ska tacka Gud!

Bed och offra för missionen i Dominikanska republiken

Pg 44 10 05 - 6
Swish 123 155 15 71

Soila Joseph och Felipe

Soila är en ensamstående ung kvinna med fyra barn i Palavé. Vi lärde känna henne för en hel år sedan, och hon är en av dem som bor i en jämförelsevis bra bostad som byggts av församlingen. Hennes situation som papperslös och utan födelsedokument är många gånger svår, och då hennes äldsta barn, en 14-årig dotter, nu har avslutat grundskolan inställer sig problemet vad flickan ska göra till hösten. Många ungdomar studerar vidare men då hon likasom mamma Soila är papperslös är problemet mycket komplext, och hon blir inte antagen till vidare studier.

Varhelst vi möter ungdomar är det alltid någon som har liknande problem – framtiden är oviss där man lever ett mycket isolerat liv inom bateyen och dess ofta miserabla vardag. Detta är ett böneämne för församlingen eftersom

många av dessa unga under uppväxt och barndom knutit band till församlingens mission i Palavé genom barnmöten, skolundervisning, frukostservering etc.

På bilden ses Soila med lille Felipe. Felipes mamma lämnade honom för några månader sedan hos pappan och gav sig iväg hem till Haiti, varpå pappan som måste ge sig ut och söka arbete varje dag lämnade honom hos sin släkting Delphina som med sina egna fem barn även är den som även Soila kallar "mamma". De bor nära varandra och stöttar varandra med alla sina barn och lille Felipe är nu en av dessa. Han har problem med sin utveckling, främst motoriskt men även annat, och vi hoppas finna läkarhjälp för pojken. Soila hälsar till alla!

Lidia Grullón och yngsta dottern Esteffany

Vid besök hemma hos Lidia och maken Rafael på väg ner i området La Cañada erfar man en förunderlig frid trots en ganska förfärlig omgivning av smuts, trångboddhet och oljud. Redan år 2000 lärde vi känna först Rafael som då arbetade med att med sin skrangliga trehjuliga cykel med flak, dag ut och dag in gå gata upp och gata ner för att samla glasflaskor som han sedan kunde panta och på så sätt få in en liten försörjning till familjen. Efter ytterligare något år hyrde församlingen ett mycket litet hus i La Cañada för att ha möten, barnmöten och alfabetisering för vuxna, och kom genom det närmare de syskon som bodde där och började

med möten på den lilla gården som fanns. Det visade sig vara även Lidia och Rafaels bakgård, så de kom ut och satt på sin trappa och var med varje gång vi hade samlingar där, och deras då fyra små barn var med i de barnmöten vi hade. Många mötte Gud och Lidia kom att bli en trogen syster under alla de år församlingen fanns där i området, och att nu åter kunna mötas för att pris Gud är stort.

Idag är Rafael svag efter en blodpropp och är hänvisad till det lilla hemmet där han med en gästol kan förflytta sig de två metrarna från sängen till stolen i köket. Då vi bjuds att sitta ner för att sjunga, läsa ett Gudsord och i bön och tack-sägelse vända oss till vår Far i himmelen, ja då är det högtid!

Maranata

- ett anskri med konsekvenser

Framgång för Paulus handlade inte om politiskt inflytande eller acceptans i samhället. Inte heller om ekonomisk vinning. Han hade sett hur medarbetare fått smak på "denna världens goda" och av den orsaken övergett kampen för evangelium, syskon som under vägen låtit sig uppfyllas av kärlek till den här världen och därmed sänkt blicken.

Text: Berno Vidén

Kom, Herre Jesus! Det ropet ger uttryck för en längtan och ett hopp som endast finns i namnet Jesus. Kristna i alla tider har levt i hoppet att Jesus ska komma tillbaka. Hoppet har gjort de troende till segervinnare i många skilda slag av strider. Jesus själv uppmanade sina lärjungar att leva med det korta perspektivet, att ta varje tillfälle i akt att sprida evangelium om Guds rike, ty tiden är kort. Det handlar om att lyfta blicken från det jordiska och världsliga och låta sig uppfyllas av himmelens realiteter. Faktum är att om vi sagt ja till Jesus så är vi bokstavligen medborgare i himmelen och hela vårt liv är inriktat på just det som har med Jesu tillkommelse och de eviga tingen att göra.

Paulus skriver i sitt andra brev till Timoteus om den segerkrans som väntar honom. Han ser tillbaka på sitt eget liv och konstaterar att han kämpat den goda kampen, fullbordat sitt lopp och bevarat tron. Sedan avslutar han satsen med att ge uttryck för den hemlighet som under alla omständigheter burit honom och som gett klarsyn och andlig skärpa; att älska Jesu tillkommelse.

Paulus inkluderar alla som älskar Jesu tillkommelse i löftet. Lägg märke till att han inte skriver i teologiska former om vem som har rätt syn på när och hur Jesus ska komma, utan det handlar om den kärlekens eld som brinner i hjärtat.

Om vi tänker på Paulus och hans framgång med världsliga ögon så ser hans liv ut som ett enda stort misslyckande. Han som var en framträdande och respekterad ledare bland sitt folk sitter nu ensam och övergiven i fängsligt förvar i det Romerska imperiets huvudstad och väntar på att avrättas. Enligt Paulus själv hade han kämpat, fullbordat och vunnit, men vad är det han har att peka på som gör att han mitt i lidandet kan vara så segerviss?

Framgång för Paulus handlade inte om politiskt inflytande eller acceptans i samhället. Inte heller om ekonomisk vinning. Han hade sett hur medarbetare fått smak på "denna världens goda" och av den orsaken övergett kampen för evangelium, syskon som under vägen låtit sig uppfyllas av kärlek till den här världen och därmed sänkt blicken.

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871

*Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén
info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se*

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 30
162 11 Vällingby
Telefon: 070 201 60 20

*Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
förmedlas genom Maranataförsamlingen.
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71*

*Meddelande om adressändring sker skriftligt till
tidningen.
© MIDNATTSROPET
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.*

Det kan finnas många orsaker och omständigheter som påverkar våra vägval, men tänk vad viktigt det är att aldrig förlora hoppet. Under lidande och motgång finns det en kraft som bär. Paulus skrev till församlingen i Korint om motgångar, om vad som gör att vi kan förlora blicken från det ljus som strålar från evangeliet om Kristi härlighet, men framför allt om varför vi aldrig bör ge upp:

Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften ska vara Guds och inte komma från oss. Vi är ständigt trängda men inte instängda, rådvilla men inte rådlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna. Alltid bär vi Jesu död i vår kropp, för att också Jesu liv ska bli synligt i vår kropp. Vi som lever utlämnas ständigt åt döden för Jesu skull, för att också Jesu liv ska uppenbaras i vår dödliga kropp. - - Därför ger vi inte upp. Även om vår yttre människa bryts ner, förnyas vår inre mänskliga dag för dag. Vår nöd, som är kortvarig och väger lätt, bereder åt oss en väldig och överväldigande härlighet som väger tungt och varar för evigt. Vi riktar inte blicken mot det synliga, utan mot det osynliga. Det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt" (2 Kor 4:7-11,16-18).

Maranataväckelsen bröt fram i Sverige under sextioalet och orsakade mycket oro främst bland kyrkorna. Det traditionella och stela mötesmönstret som också hade tagit över och format pingströrelsen var hotat, och många krafter sattes i rörelse i försök att stävja väckelsen. Spänningen var stor och pingstvännen som gärna ville besöka maranatomöten förbjöds av sina egna församlingar att gå dit, under hot om att uteslutas. Pingstpredikanter och evangelister som lät sig annonseras hos Maranata bannlystes och fick inte tala i någon pingstförsamling förrän offentlig avbön gjorts. Det var förenat med konsekvenser att närma sig Maranata.

Själv har jag endast diffusa barndomsminnen från sextioalet. Mitt mer påtagliga möte med Maranata skedde år 1971 under ett besök hos församlingens första storfamilj i Johannelund, Stockholm, en gemenskap som sedermera kom att forma min egen framtid. Flera av de förkunnare som varit tongivande under sextioalet hade då valt andra vägar och var nu borta. Enligt Donald Bergagård var just storfamiljstanken utifrån det gemenskapsideal vi kan läsa om i Apostlagärningarna 2, en av orsakerna till att evangelister lämnade rörelsen. Så här skriver han i sin självbiografi *Så här var det* (2017): "Sedan Maranataförsamlingen i Stockholm började med storfamiljer var de flesta

vittnen utanför. Om inte, så var det just därför de sista lämnade."

Något som är viktigt att påminna om är att Maranataförsamlingen i Sverige aldrig har byggt någon kyrka, av den enkla anledningen att Gud inte bor i hus gjorda av människohänder. Den bibliska modellen för gemenskap och gudstjänstliv är att man varje dag samlas i hemmen. Det är viktigt att bevara enkelheten också i gudstjänstlivet, befriat från yttre detaljer som vigda kyrkorum, utsmyckade med kors eller andra religiösa attributer. Maranata är ett väckelserop som vittnar om att Jesus kommer och det vare sig kan eller bör byggas in i något projekt.

I sin bok *Fruktad frihet* (1970) skrev Arne Imsen om faran av att sätta etikett på väckelsen och kalla den Maranata: "Personligen var jag en aning betänksam mot förslaget att etikettera församlingen med ett namn fattat såsom denna midnattsväckelses speciella fältrop. Jag var ängslig för att detta nytestamentliga bönerop skulle dras ner till en partifana." Imsen påminde under åren om faran att Maranata skulle bli en samfundsflana eller ett namn att pryda en möteslokal med, när det i själva verket är ett väckelserop; en eldskrift i våra hjärtan.

Mot slutet av sitt liv publicerade Imsen en serie artiklar som han själv titulerade: *Maranata - mitt öde*. Samtliga artiklar finns tillgängliga i Midnattsropet och de vittnar om att bevaras i

hoppet men också vilka konsekvenser det för med sig att bära maranataropet i sitt hjärta. Imsen följde noggrant utvecklingen inom pingströrelsen, där han själv i sin ungdom var mycket aktiv. Han led och vändades över utvecklingen som fört väckelsen tillbaka till att bli ett samfund bland andra. En beskrivning av skeendet formulerade han så här: "Det första som märktes var politiseringen av församlingarna, det andra var kommersialiseringen, det tredje förkyrkligheten; närmandet till de etablerade kyrkorna, likbildningen."

"Våra lampor slocknar!" ropade halva skaran vid midnattstidens väckelse. Brudgummen var i antågande och endast fem av tio var redo. Låt aldrig elden slockna i ditt liv. Se till att leva nära Jesus och uppfyllas av hans kärlek.

Jesus kommer snart, vilket är vår sargade och jagade världs enda hopp. Den dag han sätter sina fötter på Oljeberget kommer han för att regera som Kung över hela världen. Han ska skilja fåren från getterna och döma var och en i en rättfärdig dom som världen aldrig tidigare skådat. Men innan dess kommer han för att hämta hem sin församling, alla de som bär maranataropet i sina hjärtan - Kom, Herre Jesus!

**Det kan finnas
många orsaker och
omständigheter
som påverkar våra
vägval, men tänk
vad viktigt det är
att aldrig förlora
hoppet.**

Var med och sprid

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Beställ extra exemplar att dela ut.

Tidningen sprids kostnadsfritt och bekostas delvis av gåvor.

För prenumeration: www.midnattsropet.se/prenumerera

För gåvor till tidningen: Pg 44 10 05-6 Swish 123 155 1571

Gravitationskonstanten

Det ser bedrövligt ut i tiden. Om man ser sig omkring, verkar det inte finnas någon framtid. Då säger hoppet: - Lyft din blick, ty Konungen kommer! Lyft din blick, ty det är faktiskt på det viset att det som syns omkring oss är av övergående art. Det som ser ut att vara så starkt, stabilt och fast, det står inför sin upplösning och sitt sammanbrott.

Men mitt i dessa omständigheter ser trons folk Staden. De har visioner om den tillkommande staden, som är färdigsmyckad som en brud som kommer ner ovanifrån.

Predikan av Arne Imsen (1997)

Det är uteslutande hoppet som gör den tillkommande världens realiteter tillgängliga och gripbara, så att vi kan bli och vara visionära kristna och inte förlora orienteringen och gå vilse i tiden.

Det går att engagera sig i projekt, evangelisation och mission, men aldrig att förverkliga det uppdrag som Herren Jesus Kristus har gett åt sin församling, om man inte äger ett levande hopp. Hoppet är ingen doktrin eller lära, utan en klar och tydlig manifestation på Jesu närvaro här och nu.

Det levande hoppet är själva gravitationskonstanten i Guds rike. Det bestämmer våra relationer till alla de närvarande tingen och skapar ebb och flod, som höjer eller sänker nivån. För att det ska bli flod måste sol och måne samverka på ett lagbundet, speciellt sätt.

Hoppet lyfter hela mänskligheten. Det finns ingen annan kraft som lyfter. Det kan ske genom solens och månens samverkan. Solen är Herren Jesus Kristus, månen är församlingen. Om församlingen står i ett rätt förhållande till solen, då lyfter den hela mänskligheten upp på en högre nivå.

Här ligger samtidigt både möjligheten och problemet. Där man talar mycket om tro och gör olika utfästelser, talar sannolikheten för att det inte finns någon tro, sådan som bibeln talar om och som verkas genom Jesus.

Den som saknar ett levande hopp kan inte predika evangelium på ett trovärdigt sätt.

Många talar också om kärlek som kan delas upp i olika kategorier; eros, filos, agape, och gör utläggningar om detta. Men om hoppet har gått förlorat, då är människan inte bara utan orientering och vision, då är hon också demoraliserad. Genom hoppet är vi redan i himmelen, och det är uteslutande hoppet som gör den tillkommande världens realiteter tillgängliga och gripbara, så att vi kan bli och vara visionära kristna och inte förlora orienteringen och gå vilse i tiden.

Den som saknar ett levande hopp kan

inte predika evangelium på ett trovärdigt sätt. Utan det levande hoppet är det omöjligt att evangelisera.

Vad var det som slog upp dörrarna och gjorde de tillkommande tingen verkliga för lärjungarna? De hade sett tecken och under och varit med om både förvandlingsunder och bespisningsunder. De hade sett hur Jesus visat sig vara segerherre över elementen. Han bjöd stormen att mojna och havets vågor att lägga sig. Deras stormiga färd förvandlades till en ljuvlig rekreation för sinnen och hjärtan. Jesu närvaro besegrade och övervann.

Det ser bedrövligt ut i tiden. Om man ser sig omkring, verkar det inte finnas någon framtid. Då säger hoppet: Lyft din blick, ty Konungen kommer! Lyft din blick, ty det är faktiskt på det viset att det som syns omkring oss är av övergående art. Det som ser ut att vara så starkt, stabilt och fast, det står inför sin upplösning och sitt sammanbrott. Men mitt i dessa omständigheter ser trons folk Staden. De har visioner om den tillkommande staden, som är färdigsmyckad som en brud som kommer ner ovanifrån. Har du sett himlen eller är du

fastlåst i fiktionerna, i myterna, bedrävelserna, vidrigheterna som världen lockar sina arma offer med? Har du sett och förnummit himlen? Känner du att det rycker och sliter i ankartåget? Har du känt hoppet, gravitationskonstanten? Då sol och måne samverkar, lyfter de hela mänskligheten ut ur avgrunden och närmare himlen. Genom hoppet ser vi himlen.

Det är omöjligt att tala om hoppet med människor som är desorienterade, självupptagna och som strävar efter självförverkligande. De vill gärna ha under och tecken, även om dessa inte kan härledas till Herren Jesus Kristus. Många vill ha fysiska manifestationer för att få sin tro bekräftad. Det är livsfarligt. Jesus har aldrig lovat något sådant. Fastmer har han sagt: Saliga äro de som icke se och dock tro. Kommer vi inte dit i den tro Jesus här talar om, då är vi ingenting annat än bortskämda barn som inte tänker på någonting annat än sitt eget välbefinnande. Kroppskulturens religiösa utspel och uttryck.

Jag ska till himlen, om jag så måste halta dit. Jag ska till himlen även om jag ska gå dit enögd. Därför att Jesus är där. Det kan vara bra att söka hans gärningar och underbart att göra erfarenheter med under och tecken, men jag vill till himlen för att möta Jesus.

Vad skulle frälsningen vara med mirakler, tecken och under, men utan Jesus? Hans tankar är att ge oss en framtid och ett hopp i tiden, vilket är det viktigaste och mest nödvändiga. "Så mycket fastare står för oss det profetiska Ordet..." skriver Petrus i sitt brev, och så får vi veta vad det i realiteten innebär att Jesus skall komma igen.

Jag måste ha rätt att ifrågasätta alla förment andliga upplevelser som inte gör Jesu tillkommelse verklig. Om de inte leder till att det profetiska Ordet blir fastare, klarare och mera levande, då ifrågasätter jag upplevelsernas himmelska ursprung.

Andliga upplevelser vi gör av den ena eller andra karaktären på det ena eller andra sättet med den ena eller andra manifestationen, måste styrka det eviga hoppet. Det som inte leder fram till att de himmelska tingen blir levande och aktuella och att Jesu tillkommelse blir mer gripbar och hoppet förtäts så det blir ett riktigt tryck med himmelska atmosfärer, kan inte ha ett himmelskt

ursprung.

Allt det Jesus gör i tiden har ett enda mål: att göra himlen verklig och synlig-göra Herren Jesus Kristus så människorna upptäcker att det går att komma till himlen.

Lovsång har inget värde för lovsångens egen skull, inte heller verksamhetsformer för formens skull. När människor säger att de har mött Jesus, så kan de ha haft en storm i känslolivet. Sådant kan vi klara oss utan. Det kanske är bäst att inte göra sådana upplevelser. Det är vik-

*Vad skulle frälsningen
vara med mirakler,
tecken och under,
men utan Jesus? Hans
tankar är att ge oss
en framtid och ett
hopp i tiden, vilket är
det viktigaste och
mest nödvändiga.*

tigt att veta vem och vad som rör känslorna. Åtskilliga krafter är färdiga att kittla oss i öron och känslor. Det är njutbart och människorna vill uppleva detta, för de ser inte den sanna härligheten. Men det levande hoppet är enastående just därför att det gör de tillkommande tingen synliga och gripbara. Jag behöver inte jaga under om undergöraren är här! När han är här behöver jag inte stå i långa böne-köer. "Han sände sitt ord och botade dem." Där Ordet är, där finns Jesus.

De religiösa spektaklen som blir allt vanligare i tiden, konserter, dramer och clownier förhållar inte Jesus. Tvärtom, de förmörkar hoppet och ger människor felaktiga förväntningar så att de börjar jaga efter upplevelser. Det leder inte till något annat än tomhet och kraftlöshet.

Hur skall detta bli en verklighet för varje enskild kristen, för församlingen, ja för Guds folk överhuvudtaget? Det går inte att hugga tag i andliga realiteter genom att acceptera en trosuppfattning och bekänna: Jag tror på Jesu tillkommelse. Att tro på en doktrin ändrar

ingenting, det komplicerar bara. Man kan inte öva, träna och mobilisera psykiska, moraliska eller andliga krafter för att lyfta sig själv och andra upp på ett högre plan och så få flod i sitt och församlingens liv. Det måste till något helt annat än mänskliga resurser och krafter, drömmar och önskningar.

Fastän lärjungarna hade varit uppe på förklaringsberget, manade dem Jesus sedan: "Bliven kvar i Jerusalem till dess att I från höjden bliven beklädda med kraft." Det var lösningen! Hoppet blir inte levande med att vi försöker allt vi förmår för att det ska få styra våra liv eller få sitt naturliga inpass i vår tillvaro. Det är ingen brist på aktiviteter bland människorna. Vad är det som har gått förlorat? Inte ambitionerna, intentionerna eller visionerna. Det som gått förlorat är hoppet.

Lyssna på sången i församlingarna. Den talar oftast om vad människan ska göra, vad hon ska åstadkomma och hur hon ska göra det. Det är alltså människans strävanden som framhålls. Ingen kommer närmare himlen genom att klättra på religiösa stegar, inte ens genom bön och fasta. Sannolikheten talar för att det som idag kallas bön och fasta inte leder oss till det nya Jerusalem utan till Österns länder, där säkerligen många möter krafter och gör erfarenheter som definitivt inte är himmelska.

Det går inte att klättra för att få visioner och syner och bli skickliggjord i tiden för det heliga uppdrag som Jesus har gett församlingen.

Lösningen finns och den är given: "I skolen bliva beklädda med kraft ifrån höjden." Enda möjligheten att komma i närheten av och i kontakt med de himmelska realiteterna så att de blir verkliga, det är andeuppfyllelse. Det enda som kan ge hopp är andeuppfyllelse. Det enda som kan ge kraft åt bönelivet är andeuppfyllelse. Därför att andeuppfyllelsen har en förunderlig makt. Den äger allt.

Vad var det lärjungarna behövde förutom allt det de tidigare varit med om? De kunde berätta om mänskliga förhållanden och berätta om tecken och under i tiden. De kände till dimensionerna, makterna och myndigheterna. Men vad de definitivt inte kunde berätta om var himmelen.

De kunde inte skildra himmelska realiteter. För detta behövde de andeuppfyllelse. Många kan predika och hålla föredrag, ha mötesverksamhet och alltsammans detta kan se förträffligt och imponerande ut, därför att vi har en sjusärdeles förmåga att ersätta livet. Människan kan sjunga så det blir vackert, träna och musicera så det blir stämningsfullt och man får en känsla av att det lyfter. Men det finns inte samklang eller samarbete mellan sol och måne. Det är ebb, det har sjunkit ner på ett materiellt plan. Det måste bli samverkan mellan sol och måne så att budskapet lyfter. Bibeln kallar det för uppbyggelse när församlingen lyfts genom tungotal, profetia och undervisning. Alltsammans detta kan vi inte åstadkomma genom egen verksamhet. Det är Anden som utför uppbyggnadsverket i var och en särskilt. Då vi kommer i harmoni med Guds helige Ande behöver vi inte arbeta fram något.

Det stora förödande problemet är att hoppet har mörkats och församlingarna bedriver verksamhet för att känna en viss stimulans – helt enkelt för att överleva i en dyster och svår tid. Kristenheten griper tag i allt det som världen förfogar över, alltså horisontalplanets resurser, tidens möjligheter. Många människor med kristen bekännelse är inte redo att offra något annat än några kronor eller lite av sin tid. De skaffar sig ett helt batteri med ombud som får gå istället. Andra får ta ansvaret som du och jag skulle ta. Man har inte tid för Guds verk, inte ens tid med Gud, därför att hoppet inte är levande. De flesta förstår inte församlingens situation och kallelse. Man har inte tid för gemenskapen eller för bönen.

Det verkar som att många kristna menar att Gud får vara tacksam om de är redo att reservera söndag förmiddag åt en gudstjänst, som inte leder närmare Gud, men bort ifrån honom. Den blir en bekräftelse på ljumheten, likgiltigheten, dorskheten och laglösheten.

Herre, gör upp med det här avfallet! Hjälp oss så att vi blir av med dödköttet. Det är förfärliga ord men de uttalas inte som något försökt till hot. Jesu Kristi verk har inte förlorat något av sin härlighet. Det har inte reducerats på något sätt. Det är bara så att många räknar med att uppleva Andens fullhet ovanpå sitt eget självliv, sin girighet, snikenhet,

självupptagenhet och fräckhet. Vi vill själva ha hand om vårt liv, fungera och arrangera det på det sätt som Jakob varnar för: "Ni planerar och lägger tillrätta." Det gäller släkten, vännerna, intressena som får gå före. Jag ska göra det och det. Vad har gett oss rätt att disponera vår tid? Det är en del av det sätt på vilket världen tänker och reflekterar.

När hoppet blir levande frågar man inte och planerar inte. Då säger man i ödmjukhet och förkrosselse: Jesus, om du dröjer, om jag får leva ... så prioriterar man rätt.

Om vi inte får detta riktigt klart för oss kommer alla våra ansträngningar att sluta i ett totalt kaos. Men den som blir

Det stora förödande problemet är att hoppet har mörkats och församlingarna bedriver verksamhet för att känna en viss stimulans – helt enkelt för att överleva i en dyster och svår tid. Kristenheten griper tag i allt det som världen förfogar över, alltså horisontalplanets resurser, tidens möjligheter.

uppfylld av den helige Ande använder inte tiden för egna drömmar, visioner och relationer. "Ständigt var dag voro de tillsammans ..." Det var ingen order, inget program, det var ett liv. Hoppet var levande genom den helige Ande. Det var inte så att apostlarna kommenderade församlingens medlemmar att komma tillsammans. "Dessa höllo fast vid ..." står det. De förstod möjligheterna och tog vara på dem. Hoppet var levande genom den helige Ande. De upplevde behovet av syskongemenskap. Vi behöver undervisningen, brödsbrytelsen och bönerna

så länge vi är här, för att inte de himmelska tingen ska tonas bort och gå förlorade. De måste hela tiden förnyas och bli bevarade för att kunna förmedlas. Genom detta liv höjs församlingen till en högre nivå och det himmelska hoppet som församlingen strålar ut lyfter hela mänskligheten.

Grundförutsättningarna för att vi ska kunna fungera i överensstämmelse med vad Ordet säger och lär är andeuppfyllelse och förnyelse. Det går inte att komma ett steg framåt med en medelmåttig uppfyllelse. Omgivningen kan inte värmas och upplysas genom bara en gnista. Det måste finnas en klart flammande låga. Jesus vill göra oss till flammande, brinnande, värmande kristna. Då räcker det inte med en gnista, det måste bli ett överflödsliv.

Det enda som riktigt ordentligt kan sätta människor i rörelse är när församlingen förkunnar sanningen om Jesu tillkommelse i vartenda möte. Sjunger om hans tillkommelse, predikar om hans tillkommelse och vittnar om hans tillkommelse. Allt från början till slut ska vara ett enda maranatarop som väcker, orienterar och förkunnar om Jesu tillkommelse. Det ger näring åt tron och aktualiserar hoppet. Då gör människor den erfarenheten att varje gudstjänst på ett konkret och påtagligt sätt är närvaro av himmelska realiteter. Då är himlen här, Jesus är här, evigheten är här!

Vid midnattstiden ljöd ett anskri ... Vi har hört det citeras många gånger. Vi skulle önska att detta rop multiplicerade skaran, men det reducerar den. Man skulle önska att tio blev tjugo, men när verkligheten sist och slutligen blev uppenbar hade tio reducerats till fem. Väckelseropet som trängde igenom var ingen rekryteringsväg. Tio blev fem. När jungfrurna som gått ut sist och slutligen hade kommit underfund med det verkliga förhållandet, och då bekännelsen blev sann och äkta, blev det ett skrik: "Våra lampor slocknar!"

Det är en mycket klar och tydlig princip: För att komma hem måste man äga överflödslivet. Utan detta blir man kvarlämnad. Amen.

Församlingen i Babylon

Hur identifierar Petrus de troende i sitt brev?

Jo, han börjar brevet med att kalla dem för "de utvalda (gr. *parapideimos*) som lever utspridda som främlingar (gr. *diaspora*)" (1 Petr 1:1). Detta är två ord som knyter an till judarnas situation på 500-talet f.Kr., då de var i exil i Babylon. De var utvalda av Gud sedan många hundra år, men just i denna situation befann de sig i främmande land – i en diaspora. Petrus säger att församlingen har en liknande situation. Vi har blivit födda på nytt (1 Petr 1:3 och 23), och denna födelse gör att vi tillhör en ny familj, som präglas av vår himmelske fars natur och vilja (1 Petr 1:17).

Text: Paulus Eliasson

Hur ska en kristen kunna överleva i en mer och mer kristendomsfientlig värld? Kanske det första steget är att erkänna att det inte finns någon kristendomsvänlig värld. Och det andra steget är att börja studera Första Petrus brev.

I skrivande stund är vi inne i juni, månaden som har blivit hbtq+-rörelsens största propagandamånad. Från Amerika möts jag av nyheter om trans-strippshow

för minderåriga i skolan. I Norge pågår en debatt om åttaåriga barn som i skolan fått svara på frågan: "Vilket kön upplever du dig som?" I Sverige får en pastor sparken från jobbet för att han har använt begreppet "omvändelseterapi" i en inbjudan till möten.

Situationen i västvärlden idag leder tankarna till Aleksandr Solzjenitsyns bok *GULAG-arkipelagen*, där han beskri-

ver en scen ifrån Josef Stalins regim. Efter en konferens skulle man ge en applåd för kamrat Stalin, och alla reste sig upp och började klappa. Efter några minuters klappande frågade man sig: "Vem slutar klappa först?" Att sluta klappa kan bli uppfattat som individualism, fritänkande och antikommunistiskt beteende. Till slut, efter elva minuter, satte sig pappersfabrikens direktör ner som förste

man. Applåden dog ut. Nästa dag blev direktören arresterad och dömd till tio års fängelse. Förhørsledaren påminde honom: "Var aldrig den förste att sluta klappa."

Vem vågar sluta klappa idag? Abortgränsen ska höjas till 18:e graviditetsveckan i Norge. Fortsätt klappa! Vem vågar sluta klappa när små barn ska få könskorrigeringar operationer? När barnkanaler som Disney har en uttalad hbtq+-agenda? Alla som reser ett varnande finger, eller ens vågar fråga vart-hän det barkar hän, stämplas som kvinnofiendliga misogynister, homofober, transfober eller något liknande. Sluta inte klappa!

Om vi letar oss ut ur västvärlden så tecknas två bilder: Den första är att i många länder i Afrika och Sydamerika har kristendomen en ojämförbar framgång. Det pågår en väckelse av aldrig tidigare skådat slag, inte minst inom pingströrelsen. Antalet kristna, globalt sett, går inte ner – även om det känns så från ett nordiskt perspektiv. Det kristna episcopatet rör sig idag bort från Europa och Nordamerika, och söderut. Det är ett tacksägelse- och böneämne av dimensioner. Gud ge att vi får en ström av afrikanska och sydamerikanska missionärer som vågar bryta mark i Europa – och teologer, förkunnare och bibellärare som vågar stå för det bibliska budskapet.

Samtidigt är det utanför Europas och Nordamerikas gränser som den största förföljelsen av kristna pågår. Varken Romarrikets förföljelse på 200- och 300-talet eller Sovjetregimens utrensningar kan mäta sig med den förföljelse som sker idag, framför allt i länder dominerade av den islamska religionen – som Afghanistan, Somalia, Libyen, Yemen, Eritrea, Nigeria, Pakistan och Iran. *Center for the Study of Global Christianity* (CSGC) har sagt att i genomsnitt 90 000 kristna mördas varje år på grund av sin tro.

Jesufamiljen i världen

Det är i den här situationen som en kristen behöver söka sig närmare Gud och hans ord för att få klarhet över samtiden. Och då vill jag föreslå ett stu-

dium av Första Petrus brev. Jag återkommer ofta till detta brev – och hade en artikel som till viss del kompletterar denna i Midnattsropet 1-2020.

För det visar sig att livet i detta spänningsfält mellan evangeliets framgång och motgång har varit ett signum för den kristne, helt sedan Jesus drevs till korset – och Petrus skriver så här i sitt brev till församlingar spridda runt i nuvarande Turkiet:

...tänk på att era bröder här i världen går igenom samma lidanden (1 Petr 5:9b).

För det första säger Petrus att mottagarna av brevet har syskon runt omkring i världen. Det betyder att det finns ett solidaritetens band som knyter oss samman. Jag fick själv uppleva det för inte så länge sedan då vi fick möjlighet att hjälpa ukrainska flyktingar från en församling i Irpen utanför Kyiv. Jag hade aldrig sett dem förr, och de var ensamma

Varken Romarrikets förföljelse på 200- och 300-talet eller Sovjetregimens utrensningar kan mäta sig med den förföljelse som sker idag, framför allt i länder dominerade av den islamska religionen – som Afghanistan, Somalia, Libyen, Yemen, Eritrea, Nigeria, Pakistan och Iran.

kvinnor på flykt – men när vi förstod att vi var syskon med samma far så överbryggades både språkbarriärer och andra hinder. Vi kunde prisas Gud tillsammans.

Det andra Petrus påpekar är att dessa syskon går igenom samma situation som det vi gör. Det är bland annat därför kyrkohistorien är så spännande och lärorik – där kan man se troende som genom alla tider har gått igenom samma kamp som vi gör idag. Det är nyttigt att, som Petrus säger, tänka på.

Hur identifierar Petrus de troende i sitt brev? Jo, han börjar brevet med att kalla dem för "de utvalda (gr. *parapidemos*) som lever utspridda som främlingar (gr. *diaspora*)" (1 Petr 1:1). Detta är två ord som knyter an till judarnas situation på 500-talet f.Kr., då de var i exil i Babylon. De var utvalda av Gud sedan många hundra år, men just i denna situation befann de sig i främmande land – i en diaspora. Petrus säger att församlingen har en liknande situation. Vi har blivit födda på nytt (1 Petr 1:3 och 23), och denna födelse gör att vi tillhör en ny familj, som präglas av vår himmelske fars natur och vilja (1 Petr 1:17).

Samtidigt gör denna nya identitet att vi blir främlingar i det land där vi tidigare hörde hemma. Petrus säger:

"Länge nog har ni levt som hedningarna vill – i orgier, begär, fylleri, supkalas, vilda fester och förbjudna avgudakulter. Därför blir de förvånade och hånar er när ni inte längre följer med och kastar er ut i samma ström av utsävningar" (1 Petr 4:3-4).

Det finns en provokation i renhet och helighet, som får dem som står runt omkring att förvånas. Vi har förändrats – vi drivs inte längre av samma ström. I stället har vi blivit ett nytt tempel (1 Petr 2:5) och ett nytt prästerskap (1 Petr 2:9).

Bygga församling i Babylon

I avslutningen av sitt brev hälsar Petrus lite kryptiskt:

"Församlingen i Babylon, utvald liksom ni, hälsar till er" (1 Petr 5:13).

Det fanns inget Babylon på 60-talet e.Kr. – och oavsett så är de flesta eniga om att Petrus på den här tiden var i Rom. Men Babylon

är en avslöjande titel på Romarrikets huvudstad, som för den som var bevandrad i Skriften sa mycket om tingens tillstånd. Då Jerusalem föll i kriget mot Babylon och dess kung, Nebukadnessar, år 597 och 587 f.Kr., så fördes delar av befolkningen i exil till Babylon. Där fick de leva som främlingar, och då inleddes kampen för att skapa och behålla sin identitet mitt i en hednisk värld.

Daniels bok beskriver detta dilemma på ett engagerande sätt. Daniel och hans vänner sätts gång på gång inför prövningar och utmaningar som hotar att antingen ta livet av dem, eller lura ifrån dem deras identitet. Först är det frågan om maten – ska de äta det som kungen ställer fram, eller ska de hålla kosher-reglerna? Sedan är frågan om Daniel vågar tala Guds ord till kungen. I kapitel tre ställs Daniels vänner – Sadrak, Mesak och Abed-Nego – inför valet att antingen tillbe en staty av kungen, eller brännas levande. Så fortsätter historien – med både eld och vilddjur som ständigt hotande krafter.

Samtidigt levde dessa judar i Babylon. De hade jobb där. De arbetade till och

med för den orättfärdige kungen. Det kan vara svårt att förlika sig med, men profeten Jeremia hade sagt att de skulle arbeta för Babylons bästa:

"Så säger Herren Sebaot, Israels Gud, till alla de fångar som jag har låtit föra bort från Jerusalem till Babel: Bygg hus och bo i dem [...] Föröka er där och bli inte färre. Och sök den stads bästa dit jag har fört er i fångenskap och be för den till Herren. När det går väl för den, går det också väl för er" (Jer 29:4-7).

Det låter nästan hädiskt. Ska vi söka Babylons bästa? Men det är ju vilddjuret! Tro mig: Det visste Jeremia. Och Daniel. Och Petrus. Men ändå är de alla eniga i att det enda sättet att leva i den här världen, är att på Jesu vis offra sig själv i trofasthet till Gud, och tjäna och älska sin nästa. Mitt i Babylon.

"Underordna er alla mänskliga myndigheter för Herrens skull, både kejsaren som högste härskare och ståthållarna, som är sända av honom för att straffa dem som gör det onda och hedra dem som gör det goda. Det är Guds vilja att ni genom att göra gott ska tysta munnen på oförståndiga och okunniga människor" (1 Pet 2:13).

Jag måste erkänna att jag blir provocerad

av Petrus. Ska jag underordna mig staten? Det är helt uppenbart att det finns en spänning här, för det är samme Petrus som i sitt tal till Stora rådet i Jerusalem sa både: "Bedöm själva om det är rätt inför Gud att lyda er och inte Gud ..." (Apg 4:19) och vid ett annat tillfälle "Man måste lyda Gud mer än människor" (Apg 5:19). Så, vad är nyckeln till detta dilemma? Jag tror att frågan är vilken typ av motstånd vi ska utöva. Jesus var inte en politiker och inte en upprorsmakare av vanligt slag. Han sa:

"Ni har hört att det är sagt: Öga för öga och tand för tand. Jag säger er: Stå inte emot den som är ond. Om någon slår dig på högra kinden, vänd då också andra kinden mot honom" (Matt 5:38).

Det är denna annorlunda stridsteknik som Petrus också förordar:

"Löna inte ont med ont eller hån med hån. Tvärtom ska ni välsigna, för ni är kallade att ärva välsignelse" (1 Petr 3:9).

Första Petrus brev manar oss att betänka två viktiga ting: 1. Vi är ett annorlunda folk, helgade för Gud och hans vilja. 2. Vi är i en värld som lever i uppror mot Gud, och vi är omgivna av människor som ser på oss som Guds representanter.

Detta betyder att vi inte kan strida på världens sätt, men att vårt motstånd är kärlek, vänlighet, beredskap till lidande, och ödmjukhet. Det är evangeliets sprängkraft. Det handlar om att hålla Jesus helig i våra hjärtan. Som Petrus säger:

"Herren Kristus ska ni hålla helig i era hjärtan. Var ständigt beredda att svara var och en som ber er förklara det hopp ni har. Men gör det ödmjukt, med respekt och ett rent samvete, så att de som talar illa om ert goda levnadssätt i Kristus får skämmas för sitt förtal" (1 Petr 3:15).

När man lever som Skriften kallar oss att göra, så kommer folk se på oss och fråga: "Vad är det för hopp de där går runt med?" Och det är den frågan vi bör bereda oss på att svara på. Inte högmodigt – men ödmjukt. Inte som översittare – men med respekt. Inte i dubbelmoral – men med ett rent samvete.

Alla tiders Babylon har gått mot sitt fördärv, men Guds folk har samma kallelse i alla tider, oavsett grad av förföljelse, utanförskap eller hån. Vi är kallade att lida med Kristus – och kallade att sprida den välsignelse vi har fått ärva i honom. Gud hjälpe oss!

Storfamiljen i församlingen – ett bönesvar

Storfamiljen i församlingen, en tillflyktsort och ett härbärge under pilgrimens vandring. En konkret plats, ja ett hem för den som behöver daglig syskongemenskap.

Vi har hört vittnesbörden från många som uttryckt hur denna så speciella gemenskap kommit att vara räddningen i en svår livssituation, under de första stapplande stegen på frälsningens väg, och hur storfamiljen vidare blivit ett med hela livet. Om livssituationer skapat distans så vet man ändå var man hör hemma, och var det alltid finns en öppen dörr. Syskongemenskap i vått och torrt, under gråa som ljusa dagar föddes fram på Ordets grund, och en ny gemenskapsform växte fram mitt i församlingen.

Jag minns så väl, året var 1978 och jag fick min första kontakt med Maranata-församlingen, vilket skulle leda fram till ett liv i församlingens liv och gemenskap.

Min kristna tro och övertygelse hade jag med mig sedan barndomen då söndagsskola och kvällsbön var självklarheter; att Gud fanns var en sanning omöjlig att ifrågasätta. Han fanns! Som tioåring kom jag i kontakt med Filadelfiakyrkan i min hemstad Karlstad, och där blev jag frälst. På knä vid första bänken rann tårarna då pastor Per Thörnqvist bad för mig, medan strängmusiken sjöng "Vitare än snö, två mig i det dyrbara blodet, att vitare jag bliver än snö", och kommer aldrig att glömma pastorns ord då han tackade Gud för att mitt namn nu var skrivet i Livets bok. Det gav tioåringen en minnesbild som burit genom svårig-

mans och hade allting gemensamt. De sålde sina egendomar och allt vad de ägde och delade ut till alla, efter vad var och en behövde. Varje dag var de endröktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och höll måltid med varandra i jublande, innerlig glädje. De prisade Gud och var omtäckta av allt folket. Och Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta."

Vad var detta? Varför såg jag inte detta i den kristna miljö jag hade omkring mig? Varför finns inte detta idag, blev min djupa fråga, och jag kunde inte gå vidare i min bibelläsning under en tid eftersom detta ord gripit mig så oerhört. Mina tankar levde i Apostlagärningarna och jag kunde likasom inte få ro och fokus för annan läsning, och visste inte hur jag skulle få svar på mina frågor.

Kvällen kom och jag infann mig på mötet. Satte mig ganska långt bak och insåg efter en stund att de flesta verkade känna varandra, och att jag nog var den enda utomstående.

Arne Imsen talade och det var intressant. Det som fick mig att verkligen fundera var att ting han sa som jag utifrån min både profession och mitt allmänna tyckande ansåg vara så fel och förlegat, ändå någonstans från mitt inre fick ett "amen". Vad var nu detta? Något inom mig avslöjades, åtminstone inför mig själv.

Efter mötet presenterades jag för Imsen och han frågade vänligt: Vad sysslar du med då?

Jag svarade att jag var forskollärare och jobbade på ett daghem, som det fortfarande hette på den tiden, varpå jag förväntade mig att från pastorn jag hade framför mig få höra ett omsorgsfullt "Så roligt, Gud välsigne dig!". Men så sa han inte. Svaret jag fick var egentligen en fråga, än mer omtumlande än den förkunne-else jag lyssnat till: "Hur länge till ska du vara det då?"

Så abrupt, men så mitt i prick – och mitt fullständigt överraskade svar blev att "jag vet inte".

Mötte storfamiljen som fanns i Karlstad och fick ännu fler frågor, men även där ett inre amen som stöd för min fortsatta kontakt med dessa syskon i Herren, som sedermera ledde fram till mitt uppbrott och jag blev en del av denna för mig så nya gemenskap.

Jag förstod efter en tid att denna gemenskap var Guds svar på mina böner, ja ett svar på mina frågor angående Apostlagärningarnas undervisning om

Då jag vid ett tillfälle kom till Apostlagärningarna och den enorma beskrivningen av den första församlingen, började bibelordet tala till mig på ett märkligt och överraskande sätt, ja det blev levande.

heter i livet; mitt namn är skrivet i Livets bok. Där blev jag frälst, och två år senare döpt i samma kyrka av Bo-Anders Stenström. Inför hela församlingen frågade han mig varför jag ville bli döpt, och mitt svar lød: "Det står i bibeln att den som tror och blir döpt ska vara frälst. Det vill jag vara."

Åren gick och jag växte. Det blev utbildning, kvällskurser, arbete, kompisar, dock utanför kyrkan eftersom jag aldrig riktigt fann min plats inom kyrkans ramar. Det var mycket friluftsliv i min värld, med cykelsemestrar, vandringar, träning, hundar, hästar ... ja listan kan göras lång på alla dessa intressen som berikade, men som också slukade mycket tid. Mitt intresse för församlingen svalnade bort, men jag drogs fortfarande ofta till tisdagskvällarnas bönemöten i "lilla salen"; genuina bönemöten på knä där min bön ofta var "Herre led mig din väg". Läste också troget min bibel, några kapitel om dagen var standard. Då jag vid ett tillfälle kom till Apostlagärningarna och den enorma beskrivningen av den första församlingen, började bibelordet tala till mig på ett märkligt och överraskande sätt, ja det blev levande. "Alla troende var tillsam-

Tiden gick, och så kom den där morgonen; min vana trogen bläddrade jag fram till "Kyrkor och Samfund" i Nya Wermlands-Tidningen (NWT) som jag vecklat ut över halva köksbordet; ja de var stora på den tiden morgontidningarna. Filadelfia, Baptisterna, Missionskyrkan – ja det var en del annonserat, och även en del gemensamt i alliansmöten som blivit mer och mer vanligt. Så fick jag se den! En ganska liten enspaltig annons med rubriken "Barnuppfostran". Arne Imsen skulle tala i KFUM och det var Maranata som inbjöd.

Rubriken om barnuppfostran var det som fångade mig eftersom jag var forskollärare och jobbade i barngrupper, så utan just den rubriken hade jag möjligen

Det som i förstone grep mig i denna gemenskap jag mött var enkelheten, innerligheten och en gemensam önskan och längtan hos var och en att tjäna Gud och betjäna varandra med detta Guds ord som förebild. Ett liv i utgivande.

inte brytt mig så mycket om annonsen. Visste genom mina äldre systrar att det fanns en församling som hette Maranata, men var inget jag brytt mig speciellt mycket om tidigare, och hade ingen aning om att det fanns en grupp i min egen stad.

allting gemensamt. "Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ, och ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt. Med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över alla. Ingen av dem

led någon nöd. Alla som hade jord eller hus sålde vad de ägde och bar fram vad de hade fått för den sålda egendomen och lade ner betalningen för apostlarnas fötter. Och man delade ut åt var och en efter vad han behövde.”

Det som i förstone grep mig i denna gemenskap jag mött var enkelheten, innerligheten och en gemensam önskan och längtan hos var och en att tjäna Gud och betjäna varandra med detta Guds ord som förebild. Ett liv i utgivande.

Åren har gått, och under olika tider har storfamiljen utformats på olika sätt beroende på yttre omständigheter, både rent geografiskt och utifrån skilda försörjningsgrenar, men den inre kärnan och drivkraften har alltid varit: Kristus – vårt härlighetshopp.

Det evangeliserande och missionerande syftet har genom åren funnits där som en självklar och absolut inriktning; att genom allt det vi som enskilda och som församling företar oss, handlar det om att om möjligt vinna någon människa för Gud. Ett bärande och vägledande fokus.

Storfamiljen i församlingen är ingen speciell och exotisk företeelse, fastmer en jordnära vardaglig gemenskap men med uppdrag att vinna människor för Gud och ett evigt väl. Dess funktion är att ha en öppen dörr för den som behöver dess skydd, och för den som är svag. Den kan betyda balsam för den som är sargad, frid för den orolige och tröst för den som sörjer. I församlingens dagliga gemenskap där syskon kommer tillsammans i Jesu namn finns glädje för den sorgsne och uppmuntran för den uppgivne. Trots mången gång ett tillsynes ynkligt och torftigt yttre arrangemang finns där ett bärarlag i bönens tjänst, många gånger i det fördolda i kammaren, men i full aktion och funktion; gemenskapens grovarbetare. Och hur stor är inte rikedomens att varje dag tillsammans få söka sig till Källan, det dagliga samlandet omkring Jesus - han som är en hjälp i nöden väl beprövad. Där i bönen och lovprisningen möts vi upp varhelst vi befinner oss på vår jord. Där får vi erfara detta förunderliga sammansvetsande kitt – Jesu kärlek! Att mitt i vardagsbestyr och problemlösning möta varandra och få

erfara hur trots olikheter och skilda personligheter så är det överbryggande likväl att tillsammans få vara en motvikt, ett spänningsfält; att möta Jesus i varandra: Så människor kan ”se hur de älskar varandra” mitt i det människofientliga samhällsklimat som råder, där kärleken hos de flesta har kallnat.

Jag har fått erfara hur storfamiljen i församlingen är ett hem för ung och gammal.

Under 70-talet väcktes frågan om barnen och skolan, vilket ledde fram till att föräldrar sökte finna vägar för att ge barnen en kristen undervisningsform inom församlingen. Man sökte sig fram för att finna lösningar. ”Enskild undervisning i hemmet” i dåvarande skollagen kom att bli det första trevande steget, med framtidsplanen att starta en Enskild skola, men då skollagen alltmer aktualiserades i samtal och planeringar, fann

En för de flesta som antog denna utmaning nödvändig satsbräda, var just storfamiljen. Ett gemensamt vardagsliv med gemensamt arbete och ekonomi, gemensam planering etc. gjorde denna så omfattande pionjärsatsning genomförbar. Familjer slipades mot varandra, stöttade varandra, och allt med syftet att ge barnen en fast grund att stå på genom livet.

Åren gick och det svenska skolväsendet genomgick förändringar i takt med hela samhället, vilket i sin tur till sist genom ny skollag år 2010 satte punkt för tillåten hemundervisning.

Familjer med skolpliktiga barn flyttade då till Åland där hemundervisning är tillåten för att kunna fortsätta detta så angelägna, medan andra på grund av skilda orsaker såg det svårt att lämna landet och hemförsamlingens nära gemenskap med sina barn. Man utsattes då

Storfamiljen i församlingen är ingen speciell och exotisk företeelse, fastmer en jordnära vardaglig gemenskap men med uppdrag att vinna människor för Gud och ett evigt väl. Dess funktion är att ha en öppen dörr för den som behöver dess skydd, och för den som är svag. Den kan betyda balsam för den som är sargad, frid för den orolige och tröst för den som sörjer.

man plötsligt en ganska bortglömd paragraf i skollagen som gav rätt för föräldrar att hemundervisa. Detta kom att bli vändpunkten. Flera av församlingens föräldrar tog fasta på denna möjlighet och hemundervisningen, under arbetsnamnet Pilgrimsskolan, var ett faktum i och med läsåret 77/78. Denna form av undervisning i församlingens hägn kom att visa sig vara till stor välsignelse för familjer och församling, för storfamiljer på olika platser där alla generationer levde sina dagar tillsammans.

Om detta stora och mycket angelägna steg som många föräldrar under åren tagit kan skrivas mycket, och jag kan rekommendera att läsa artiklar ur Midnattsropet som noga följt utvecklingen då skolmyndigheter och andra myndigheter sökt sätta käppar i hjulen. Under flera år därefter kunde familjer dock arbeta ganska fritt med hemundervisning och vissa stadsdelsnämnder och rektorer uttryckte sig även positivt, medan andra fortsatt förfärades.

för ekonomiska påtryckningar genom höga vitesförelägganden och sociala utredningar, och fick lov att överge hemskola som undervisningsform. Gud vet och han känner de sina. Genom allt är han trofast, och för den som älskar honom samverkar allt till det bästa. Var med i bön och tacksägelse för alla dessa barn och unga vi alla har omkring oss och i våra hjärtan. Det inte vi förmår, förmår han.

Vår tid är som ingen annan tid. Ondskan tilltar och vi erfar bokstavligen och konkret hur unga och gamla i djup ångest står ”rädlösa vid havets och vågornas dån”; ja vi oroas i vårt inre inför den framtid vår värld går till mötes; den värld som den idag unga generationen ska hantera.

Dock finns den kristna församlingens hopp levande och konkret: Snart kommer Jesus i stor makt och härlighet! Församlingen ska lyftas upp, Herren till mötes! Kom Herre Jesus! Maranata!

Nato eller Gud

- varifrån ska vår hjälp komma?

Text: Yngve Stenfelt

Vi befinner oss i efterkrigstidens allvarligaste läge, efter andra världskriget. Nu är Nato mer eller mindre på allas läppar. Det som var otänkbart för några månader sedan är nu ytterst aktuellt. När jag nu ställer frågan: Varifrån ska vår hjälp komma? så finns det delade meningar om detta. Den politiska eliten menar idag vad man inte menade för någon månad sedan, eller två, att hjälpen ska komma från Nato. Andra menar att man kan väl få hjälp både från Herren och från Nato. Så finns det då vi som tror att hjälpen måste komma från Herren. Med andra ord; Natomedlemskap gör varken från eller till i en ytterst allvarlig situation för land och folk. Jo, man kan ställa trupper till förfogande och man kan tala om sin atombombsarsenal i avskräckande betydelse men, vad händer om dessa fruktansvärda vapen tas i bruk, och då från båda sidor? Då finns det bara en hjälpare, nämligen Herren, han som har skapat himmel och jord.

Nu vill jag läsa Psalm 121:

En pilgrimssång.

Jag lyfter mina ögon till bergen. Varifrån kommer min hjälp? Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord. Inte låter han din fot vackla, inte slumrar han som bevarar dig. Nej, han

som bevarar Israel, han slumrar inte, han sover inte. Herren bevarar dig, Herren är ditt skydd på din högra sida. Solen ska inte skada dig om dagen, inte månen om natten. Herren ska bevara dig från allt ont, han ska bevara din själ. Herren ska bevara din utgång och din ingång, från nu och till evig tid.

Du ser här att det handlar om hjälp på det personliga planet. Saken är ju den att det kan gå bra eller dåligt för ett land samtidigt som det på det personliga planet är ytterst kaotiskt. Ska vi kunna vara till någon hjälp och nytta i den situation vi befinner oss i så behöver vi hjälp från Honom som bemästrar situationen. Då är det viktigt att du och jag har en levande kontakt med Gud i himlen, upplever hans omsorg i nuet och har Jesus Kristus som Herre i våra liv. Det finns strider som är onödiga och strider som är nödvändiga. Hur ofta är det inte så i våra liv att vi utkämpar onödiga strider men glömmer de nödvändiga striderna. På de nödvändiga stridernas sida ligger just detta att kämpa för den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga, medan broderstrider ger grumligt vatten med ärr i själslivet.

I Romarbrevet 12:18 heter det: "Håll fred med alla människor så långt det är möjligt och beror på er."

Jag har insett att det beror mer på mig än vad jag först räknade med. Att hålla frid med människor. Nu vill jag läsa sammanhanget från vers 14:

Välsigna dem som förföljer er, välsigna och förbanna inte. Gläd er med dem som

är glada, gråt med dem som gråter. Var eniga med varandra. Tänk inte på det som är högt utan håll er till det enkla. Var inte självklaka. Löna inte ont med ont. Tänk på det som är gott i alla människors ögon. Håll fred med alla människor så långt det är möjligt och beror på er. Hämnas inte, mina älskade, utan ge rum för Guds vrede. Det står ju skrivet: Min är hämnden, jag ska utkräva den, säger Herren. Men om din fiende är hungrig, så ge honom att äta. Om han är törstig, ge honom att dricka. Gör du det, samlar du glödande kol på hans huvud. Låt dig inte besegras av det onda, utan besegra det onda med det goda (Rom 12:14-21).

Låt mig också få ta med några verser från Romarbrevet 16:

Jag uppmanar er, bröder, att se upp för dem som skapar splittring och väcker anstöt mot den lära som ni har fått undervisning i. Håll er borta från dem, för sådana människor tjänar inte vår Herre Kristus utan sin egen buk, och med fina ord och vackert tal bedrar de godtrogna människor. Er lydnad är ju känd av alla. Därför gläder jag mig över er, men jag vill att ni ska vara kloka när det gäller det goda och oskyldiga när det gäller det onda. Fridens Gud ska snart krossa Satan under era fötter. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med er (v 17-20).

Du märker här två stridsfält. Ett vi inte bör kämpa på och ett annat som vi absolut måste kämpa på. Vid båda tillfällena handlar det om att övervinna det onda med det goda. Det kan inte nog

poängteras och understrykas just detta att övervinna det onda med det goda. Det utesluter ju hela den mänskliga vapenarsenalen. Det blir ju omöjligt att ta till skjutvapen eller vilket vapen som helst mot en medvandrande mot evigheten. För den som tror på Jesus kan det inte bli frågan om att förbanna, slå ihjäl och kriga mot den medmänniska som Kristus har lidit döden för. Det som här kan uppfattas som defensiva vapen är långt mer kraftfulla än aggressiva militära maktmedel eftersom vi räknar med Gud och tar till hans ord och handlar som han har sagt: Övervinn det onda med det goda. Det här är den kristna ståndpunkten i frågan.

Jesus och apostlarna frambar till oss hur vi ska förhålla oss till de som är våra fiender, de som bekämpar oss på olika sätt. Nu vill jag ta med något från Gamla testamentet, från Andra Krönikeboken 15.

Guds Ande kom över Asarja, Odeds son. Han gick ut mot Asa och sade till honom: "Hör mig, du Asa, och ni hela Juda och Benjamin. Herren är med er när ni är med honom, och om ni söker honom låter han sig finnas av er. Men om ni överger honom kommer han att överge er. En lång tid levde Israel utan den sanne Guden, utan präster som undervisade dem och utan någon lag. Men i sin nöd omvände de sig till Herren, Israels Gud, och när de sökte honom lät han sig finnas av dem. Under de tiderna fanns det ingen trygghet när man gick ut eller in, utan stor förvirring rådde bland alla som bodde här i länderna. Folk drabbade samman med folk och stad med stad, för Gud förvirrade dem med all slags nöd. Men var nu starka och lät inte modet falla, för ert arbete ska få sin lön" (2 Krön 15:1-7).

Här ligger själva grundproblematiken, när man överger Herren. Då kommer man i nöd. Nöden kan komma mycket fort men det kan också dra ut på tiden. Men en sak är säker, överger man Herren så kommer man förr eller senare i verklig nöd, men omvänder man sig och söker Herren så blir det förhållanden som bär att leva med.

När Asa hörde dessa ord och denna profetia av profeten Oded, tog han mod till sig och avlägsnade de eländiga avgudabilderna ur Juda och Benjamins

hela land och ur de städer som han hade erövrat i Efraims bergsbygd. Han upprättade på nytt Herrens altare, det som stod framför Herrens förhus. --- Och de slöt det förbundet att de skulle söka Herren, sina fäders Gud, av hela sitt hjärta och av hela sin själ (2 Krön 15: 8,12).

Detta resulterade i att det inte blev några stridigheter eller krig förrän i konung Asas trettiofemte regeringsår. Det var en underbar fredstid för att Gud var ibland dem. Men i kungens trettiosjätte regeringsår gjorde han ett stort misstag. När det kom krigslarm över landet sökte han hjälp från konung Ben-Hadad i Damaskus. Det gick så långt att han sände silver och guld som han tog från skattkamrarna i Herrens hus och konungahusen, och sände dem för att få hjälp från Damaskus kung i striden. Då kommer ännu en profet till konung Asa, som heter Hanani. Han har ett enormt budskap till honom:

"Du stödde dig på kungen i Aram och inte på Herren din Gud, och därför har den arameiske kungens här sluppit undan din hand. Var inte nubierna och libyerna en stor här med vagnar och ryttare i mängd? Men han gav dem i din hand för att du stödde dig på Herren, för Herrens ögon sveper över hela jorden för att stärka dem som med sina hjärtan ger sig hän åt honom. I detta har du handlat dåraktigt. Därför ska du från och med nu ha ständiga strider" (2 Krön 16:8-9).

Här kan vi se hur fåfängt det är att stödja sig på människor och icke på Herren. Detta skedde på hela landets nivå, men striden föregick i kung Asas hjärta. Han hade mist hängivenheten till Gud. Tre år längre fram fick Asa en sjukdom i sina fötter. Det talas om att sjukdomen blev övermåttan svår. Men oaktat sin sjukdom sökte han inte Herren utan endast läkares hjälp.

I sin första tid hade han ett hängivet hjärta för Gud, men i sin sista tid räknade han bara med människor. Vilken tragedi! Gud önskar att hjälpa. Vi läste att hans ögon överfar hela jorden, inte för att spionera på oss utan för att med sin kraft bistå dem som med sina hjärtan hängiver sig åt honom. Ett hängivet hjärta är A och O i denna svåra tid vi genomlever. Men om vi utkämpar

onödiga strider kommer vår hängivenhet att ta stryk. Och vi kommer att på sikt överge Herren och räkna med människor. Men om vi utkämpar den nödvändiga striden, kampen för den tro som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga, då kommer vår hängivenhet att blomstra och bli brinnande, så att vi räknar med Gud i allt. Han kommer att svara oss på sitt eget underbara sätt och med sin kraft bistå oss när vi är som mest utsatta. När vi känner att vi inte klarar mer, då är Gud likväl trofast och hjälper oss i striden.

I himlen fanns en bokrulle med skrift både på insidan och utsidan. Den här bokrullen var i högra handen på honom som satt på tronen. Vad stod det i bokrullen? Det fanns ingen vare sig i himlen eller på jorden, eller under jorden som kunde öppna bokrullen för att se vad som stod skrivet. Johannes som ser och upplever allt detta gråter bitterligen för att ingen var värdig att öppna bokrullen och se vad däri stod skrivet. Då sker det helt underbara, att en av de äldste säger till honom: "Gråt inte, se lejonet av Juda stam, telningen från Davids rot har vunnit seger, så han kan öppna bokrullen och bryta dess sju insegel." Så fanns det då en som var värdig att bryta sigillet och se vad som däri stod skrivet. Det var lejonet av Juda stam, det var Jesus Kristus. Johannes ser inte ett lejon utan ett lamm som ser ut att ha varit slaktat, med sju horn och sju ögon; Guds sju andar, vilka är utsända över hela jorden. Så blev bokrullen om framtiden överlämnad i Jesu händer.

Tänk att framtiden rullas ut av Jesu sårmärkta händer. Här har vi tryggheten i allt vad som sker och allt som händer i himmel och på jord. Allt vilar i Jesu sårmärkta händer och i hans fullbordade verk på Golgata. För oss innebär detta att den enda trygghet som erbjuds i denna tid och i evigheten är att uppleva Jesu försoning, det renande blodet till förlåtelse för sina synder. Uppleva att Jesus vann en evig seger på Golgata för oss. Han dog för våra synder och uppstod för vår rättfärdiggörelses skull. Framtiden vilar tryggt i hans händer. Här får du och jag söka vår tillflykt och uppleva att det finns ett ord som består när allt annat vacklar och faller samman. Även när krig råder, då finns tryggheten hos Jesus Kristus.

Elementärt om dopet

Text: Sigvard Svärd

Johannes Döparen (grek. *Baptistes*) döpte (*baptizo*) med ett dop (*baptizma*) som Jesus och apostlarna kom att kalla för ett "bättringsdop" eller med andra ord ett "omvändelsedop" (Matt 3:1-7). Det var frågan om ett personligt trons dop, som skedde genom nedsänkning: ett dopp (*bapto*) under ytan. Annat sätt för denna döpelse är okänd för Bibeln, exempelvis begjutning av spädbarn, eller begjutande som dop över huvud taget.

TRONS DOP

Johannes själv uttalade samtidigt att hans verk var "mindre"/"svagare" och skulle tas över av Jesu "större" och "starkare" (Joh 3:30). Och Johannes döpte aldrig i sitt eget namn eller till efterföljelse av sig själv (Mark 1:1-8). Han var vägröjare och vägvisare för och till Jesus. Han yttrade inte: Se på mig!, utan pekade på Jesus och sa i Johannes-evangeliet 1:29: Se Guds lamm som tar bort världens synd!

RÄTTFÄRDIGHET

Inför att Johannes skulle döpa Jesus, klagade Jesus att hans dop var ett dop med annan mening, nämligen uppfyllelse av "rättfärdighet" (Matt 3:15). Med tiden upphörde ju också Johannesdopet, å ena sidan på grund av att Johannes mördades av Herodes (Matt 14:1-12), och andra sidan därför att dop nu skulle övergå till att ske "i Jesu namn" (Apg 19:5) – eller som det heter i Jesu så kallade missionsbefallning: "i Faderns, Sonens och den helige Andes namn" (Matt 28:30).

I Romarbrevet 6:3 benämns detta dops inriktning: "till Kristus", alltså till del i hans rättfärdighet (1 Kor 1:30, 2 Kor 5:21, Rom 6:13). Därmed är frågan om dopet som en Guds gåva, besvarad. Själva tron är ju också en gåva (Rom 5:15-17), som man antingen kan ta emot eller avstå från.

Det "nya" dopet (hednavärlden nu in-

räknad), var/är i lika hög grad som det "gamla" (som främst berörde judar), eller om man säger "övergångsdopet", ett trons personliga dop (Mark 16:16). Också detta heliga dop skedde/sker genom nedsänkning: ett dopp under ytan. Framställan i Skriften är likt en begravnings- och uppståndelseakt med nytt liv som följd (Rom 6:3-5, Kol 2:11-12). Ett dop till "ny födelse" (Joh 3:5), "ny skapelse" (2 Kor 5:17), till frälsning och ett "rent samvetes bekännelse" (1 Petr 3:21).

INGEN BEGJUTNING

Att bli begjuten med vatten omnämns inte i Bibeln då "rättfärdighetsdopet" beskrivs. Den som i personlig tro (således inget spädbarn, eller byggt på annans tro) enbart var döpt med Johannesdopet, hade anledning att "döpa om sig" eller döpas en gång till (Apg 19:1-6), trots att det också (för en viss tid och i ett visst sammanhang) var ett dop från himlen (Matt 21:25-27). Dopet av spädbarn har ibland betecknats som "tvångsdop" eller rent av som "övergreppsdop". Fast sådant tankegods, är menar jag, att likna vid överdrifter. Föräldrar har av naturliga skäl, rätt att påverka och leda sina barn in i sina egna intressen och världsuppfattningar: exempelvis kultur, idrott, politik eller religion.

JESU LÄRJUNGAR

Johannes och Jesus döpte samtidigt och

nära varandra under en tid (Joh 3:22-24), och att det fanns ett brödra- och syskonskap mellan dessas lärjungar är inte svårt att föreställa sig (Luk 11:1, Joh 3:25-35). Men efter det att Johannes hade blivit halshuggen, talar inte Bibeln om att Johannes kvarstående lärjungar, höll några dopförrättningar. Johannes hade ju också tydligt markerat till sina lärjungar att Jesus var "brudgummen" och hade "bruden".

Antalet lärjungar till Jesus blev nu fler och fler. Bibeln är tyst om när Jesu första lärjungar döptes av honom. Men sedan kan vi läsa om att dessa döpte (Joh 4:1-3). Om lärjungar till Johannes blev, efter mordet på honom, döpta av Jesu lärjungar – det kan vi inte läsa oss till i Bibeln. Många lärjungar fick se Jesus som uppstånden från de döda innan hans himmelfärd. Hur det var med de 500 "bröder" som han vid ett tillfälle visade sig för (1 Kor 15:4-8), alltså om det var en blandning av både sådan som döpts av Johannes och Jesudöpta, det framgår inte av texten.

FÖRSAMLINGEN

Femtio dagar efter Jesu uppståndelse från de döda, var i varje fall omkring 120 Jesulärjungar samlade till bön i över salen till ett hus i Jerusalem (Apg 1:14-15). Om det inte före hade sagts om dessa Jesulärjungar, övervägande judar, att de utgjorde "Guds församling", så var det ändå själva kontentan av deras heliga

gemenskap. Det var åtminstone dessa lärjungar som utgjorde början till "församlingsrörelsen", men de kan också ha varit betydligt fler, eftersom det sedan skrivs i Apostlagärningarna 2:1: "När pingstdagen kom var de alla samlade."

Lägg märke till, att några särskilda erkännanden av den judiska tempeltjänsten eller den romerska samhällsmakten, för den "första" församlingens tillblivelse och existens, varken förekom som krav utifrån eller var önskvärt av de troende. Det som konstituerade församlingen, var en på plats apostolisk ledning, ordnat medlemsantal genom dop, samt bön, kärleksfull omsorg och "Herrens måltid" som innehåll.

Förutsättningarna för en församlingsexplosion var nu klara. Således, när Anden föll och den himmelska väckelsekraften i Petrus predikan verkade fram tro och omvändelse, ledde detta till en historisk och mäktig dopförrättning (vatten saknades inte) i Jerusalem: "De som tog emot hans ord (av personliga skäl, min anm.) döptes (doppades, min anm.), och antalet lärjungar ökade den dagen med omkring tre tusen. De höll troget fast vid apostlarnas undervisning och vid gemenskapen, brödsbrytelsen och böerna." (Apg 2:40-42)

MEDLEMMAR

Observera, att ovanstående om tillväxten även kan översättas: "så ökades församlingen", eller "lades till" eller "förenades med". Här möter vi den teologiska grunden till all apostolisk/evangelisk församlingsbildning. Först individuell tro, sedan dop efter samma premisser. Den moderna bibelöversättningen (parafrazen) *The Message* av Eugene Peterson, anser jag är för slarvigt hållen genom orden: "Den dagen fick han (Petrus) omkring tre tusen personer med sig som döptes och anslöt sig."

Den första "hednakristna" församlingen, somliga medlemmar var judar, upprättades efter något år i den syrisk staden Antiokia (Apg 11:19-30, 13:1-3). Därpå är det bara att läsa vidare i NT om ett flertal församlingar, de flesta upprättade i Mindre Asien och Europa, med något olika sammansättning och utformning beträffande ledarskap och verksamhet. Men något annat dop än "de troendes dop" presenterar inte Bibeln.

VILLFARELSE

Tyvärr skulle det inte dröja länge innan

villfarelse började tränga in i den, som vi brukar kalla "första kristna församlingen". Bibelns sista bok var färdig c:a 100 e.Kr. Redan på 200-talet skedde läromässiga förändringar som betydde avsteg från apostlarnas grund. Det började med bruk av "vig" dopvatten. Fortsatte på 300-talet med en barndopspraxis, att dopet hade frälsande kraft så till den grad, att små barn genom dop vaccinerades mot det man kallade arvsynd och mot Djävulens makt. Ett inslag i akten var befrielsebön. Så kallat "nöddop" om dödshotande sjukdom förelåg, praktiserades in absurdum under en tid i katolsk kontext, genom att till och med insprutning skedde av vig vatten i moderlivet hos en gravid kvinna.

För vuxna började man med att någon döpt kristen, kunde "gå i borgen" för någon som önskade bli döpt. För spädbarn infördes begreppet "faddrar", att föräldrar trodde för/åt barnet; i barnets ställe. Även detta tillvägagångssätt, avtog med tiden inom Katolskt kyrkoliv, och övergick mer och mer till att det räckte med "Kyrkan" – barnet döptes först och främst till "Kyrkans tro". Men faddrar, gudfar och gudmor, lever kvar som en realitet i mången kyrklighet.

En kyrkodöpt, oavsett ålder, ansågs vara kristen frälst för tid och evighet. Således, den döpte var nu oåterkalleligt och oantastligt ombord på "kyrkoskeppet" med destination: himlen. "Missionsbefallningen", enligt vilken lärjungars tro förutsatte dop, presenterades i stället som "dop- eller missionsbefallningen".

SAKRAMENTALT

Vid denna tid döptes spädbarnen genom nedsänkning. Men efter hand, med dop i kalla klimat, infördes begjutning av huvudet. Den synliga mängden av vatten vid dop minskades successivt. Men hänvisning skedde till det "osynliga" vattnet i Guds omätbara djup, under dopfunten. Symboliskt var funten det synliga attributet från floden Jordan, eller dopvattnet från första pingstdagen i Jerusalem.

Begjutning med vig vatten, blev så småningom även doptraditionen för vuxna. Den sakramentala synen på dop, som hade sin grund i avsteg från den apostoliska teologin, blev ett med den Romerskt katolska kyrkan på 500-talet och framåt, och sedan vidare från 1500-talet övertaget av Lutherska kyrkan.

Metodismen på 1700-talet valde visser-

ligen att förvalta traditionen med spädbarnsbegjutning, men tolkade inte resultatet som en befrielse från synd och Satan, utan i sin avvikelse från Bibeln utgick de ifrån att de små barnen hörde till Guds rike (Mark 10:16), och att begjutningen var en bekräftelse/en konfirmation av den tillhörigheten. Något bibliskt stöd för en sådan lära existerar inte.

NEDTONAT LJUS

Idag när det i pingstförsamlingar pågår en nedtoning av ljus över Skriften, eller snarare en återgång till de här ovan nämnda villfarelserna rörande dop, så bör vi ha klart för oss att det inte finns någon botten på kyrkotraditioner och sakramentalism. Det som på 1800-talets mitt i Sverige kostade baptisterna allt, "säljs" nu ut som en reaprodukt.

Pingstvänners övertagande, av "nygamla" villovägar, kommer att kosta mycket för nästa generation – om man vill börja gå rätt igen. Människan och det mänskliga, sätts idag före Gud och hans Ord, också bland de som ska vara det kristna väckelsefolket. När kärlek till annat än kärlek till Guds ord tar över, heter snart allting "kärlek".

I TRETAL

Trons dop innebär tre gudomliga steg: 1) Begravning i dopet av det gamla livet/gamla människan, 2) Uppståndelse från dopdöden, 3) Vandring i nytt liv med Jesus.

Redan frälsningstron före dopet innehåller tre delar: 1) Omvändelse till Gud genom bön om syndernas förlåtelse, 2) Syndernas förlåtelse i Jesus Kristus, 3) Helgelselydnaden börjar med att anmäla sig till dop (Apg 3:19, 2:38).

Det är lika när det kommer till dopet i den helige Ande: 1) Mottagandet av Andens dop, 2) Ja, till och bruk av Andens nådegåvor (1 Kor 12:4-11), 3) Ett liv i och efter Anden som visar sig i särskilda Andens frukter (Gal 5:22-25).

Samma tretal verkar för övrigt inträffa för den med levande tro vid Jesu återkomst: 1) De som dött i tron på Jesus uppstår först, 2) Gemensamt upprykande till mötet med Jesus i skyn, 3) Evigt liv tillsammans med Jesus i himlen, (1 Tess 4:13-18).

Jesus

- världens enda hopp!

Text: Sean Ureña

Jag vill dela en undervisning från Romarbrevet, vilket ger oss ingående detaljer om Guds frälsningsplan. I evangelierna möter vi händelserna och berättelsen om Jesus och i Romarbrevet förklaras varför Jesus kom hit till jorden, varför han dog, varför vi behöver få förlåtelse, varför vi lever under fördömdelse och behöver komma till Gud och bli frälsta. Så jag uppmanar alla att läsa Romarbrevet. Inte på ett religiöst eller filosofiskt sätt utan enkelt, rakt upp och ner. Försök förstå vad som verkligen sägs. Budskapet är enkelt och klart. Risker finns att vi blockerar våra sinnen med för mycket teorier och andra religiösa ting. Vad Gud vill göra med oss var och en är enkelt. Han vill frälsa våra liv och presenterar sin frälsningsplan för var och en av oss. Jesus dog för oss och befriar oss från våra synder.

Romarbrevet visar på det hopp Jesus erbjuder alla som öppnar sina hjärtan för honom. I kapitel 15:4 står det:

”Allt som har skrivits tidigare är skrivet till vår undervisning, för att vi ska bevara vårt hopp genom den uthållighet och tröst som Skrifterna ger.”

Allt som står skrivet i bibeln är för att undervisa oss om vägen och visa den stora kärlek som Gud har till oss. Allt enligt Guds frälsningsplan som han har presenterat sedan tidens början. Allt som har skrivits är till vår undervisning så att vi kan förstå processen och ha tä-

verkar inte finnas någon lösning. Mänskans död och vi lever det här livet bara för att lida. Men så är det inte. Ordet vi läste säger att det ger oss tröst och uthållighet. Det gör att vi har hopp. Om det hoppet kan vi läsa i vers 5:

”Må uthållighetens och tröstens Gud hjälpa er att vara eniga med varandra efter Kristi Jesu vilja, så att ni alla med en mun prisar vår Herre Jesu Kristi Gud och Far.”

Jesus är nyckeln i allt detta. Tänk på vad bibeln säger, att Gud sände sin son att förlösa syndare. Inte för att döma värl-

ge till oss. Alla människor som genom tro har accepterat och tagit emot Jesus i sina liv är föremål för denna kärlek. Den utför något oerhört stort i våra liv. I Kolosserbrevet står det:

”Vi tackar alltid Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, när vi ber för er. Vi har hört om er tro på Kristus Jesus och om kärleken som ni har till alla de heliga” (Kol 1:3,4).

Paulus skriver här att ”vi har hört om er tro på Kristus Jesus”. Dessa personer har accepterat Jesus och det hopp Jesus ger. Han är deras frälsare. Den acceptansen producerar något hos dem. ”... och om kärleken som ni har till alla de heliga.” Vi har inte bara tagit emot denna kärlek för oss själva utan den sprider sig, genom att Jesus arbetar i våra hjärtan. Texten fortsätter:

”...på grund av hoppet som väntar er i himlen. Detta hopp har ni redan hört om

”Vi tackar alltid Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, när vi ber för er. Vi har hört om er tro på Kristus Jesus och om kärleken som ni har till alla de heliga” (Kol 1:3,4).

lamod och tröst.

Det kan tyckas att människan är förlorad och att allt verkar gå mot ett slut. Det

den utan för att frälsa. Gud visade däri-genom sin kärlek till oss.

Gud är kärlek och den kärleken vill han

i sanningens ord, evangeliet som har nått fram till er liksom det överallt i världen växer och bär frukt. Så även hos er, från den dag ni fick höra det och lärde känna Guds nåd som den verkliga är" (Kol 1:5,6).

Honom predikar vi genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att föra fram varje människa som fullkomlig i Kristus (Kol 1:28).

Detta hopp bär frukt och växer inom oss, då vi i tro lyssnar till Guds ord. Det ger resultat och en förändring äger rum i våra liv då vi låter Jesus komma in i våra hjärtan.

När vi läser evangelierna finner vi olika berättelser om personer som har mött Jesus och haft personliga erfarenheter med honom. Som exempel kan vi nämna den samaritiska kvinnan, en kvinna som skämdes över sina gärningar och det rykte som omgav henne. Men när hon mötte Jesus stördes hon inte längre av vad människorna ansåg om henne utan nu var det de ord och det hopp hon hade mött hos Jesus som stod i centrum. Hon började att vittna direkt, för Guds hopp ger frid, en frid som världen inte kan förstå eller förklara. Kvinnan började frimodigt att tala om vad Jesus hade gjort för henne.

Ett annat exempel är en kvinna som var dömd att stenas på grund av äktenskapsbrott. Vi ser hur Guds kärlek markerar inför alla de personer som ville stena henne. De väntade på en reaktion från Jesus för att kunna döma också honom. Men Guds kärlek är annorlunda. Den visar på barmhärtighet och ger frid. Gud förlåter och visar sin kärlek. Däri- genom blev kvinnan förvandlad. Hon såg något annorlunda hos Jesus.

Vi läser också om tull- tjänstemannen som lyssnar till Jesu ord och blir för- vandlad. Människor som har varit syndare av olika slag och inte gör det som är gott inför Gud, förvand- las när de i sin hopplöshet låter Jesus verka i sina hjärtan. Det är direktkon- takt med Gud Fader genom Jesus.

Vi kan vara här i världen och tänka att vi har det ganska bra. Vi vandrar, arbetar och lever ett utåt sett normalt liv, men våra hjärtan är tomma. I grunden vet vi

att det inte finns något som kan mätta våra liv, men då vi möter Jesus förstår vi och lär oss att sanningen är hos Gud. Det är detta hopp som människan behöver.

Vi läser från Kolossebrevet:

"Dess tjänare har jag blivit genom det uppdrag som Gud gav mig för er skull: att överallt predika Guds ord, den hemlighet som varit dold genom tider och generationer men nu har uppenba- rats för hans heliga. Gud ville visa dem vilken rik härlighet denna hemlighet är bland hedningarna: Kristus i er, härlig- hetens hopp" (Kol 1:25-27).

Här talas det om det uppdrag vi har att fullborda. Vad är det som var en hem- lighet? Kristus i er, härlighetens hopp. Vers 28:

"Honom predikar vi genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att föra fram varje människa som fullkomlig i Kristus."

Här ser vi att Jesus är Guds plan för människan. Jag gläder mig över det jag läser. Jesus vill att vi ska återfå gemen- skapen med honom och få känna den kärlek som han ger. Vi hör inte till den här världen. Vi har fått ett nytt sätt att leva. Det är en kamp mellan världen och vårt sätt att leva och vårt sätt att tänka. All orättfärdighet och det sätt man vanligtvis lever i världen är inte som vi

apostel, sänd att föra Guds utvalda till tro och insikt om den sanning som hör till gudsfruktan och ger hopp om evigt liv. Detta eviga liv har Gud, som inte kan ljuga, utlovat från evig tid. Och när ti- den var inne uppenbarade han sitt ord

genom den förkunnelse som an- förtrots mig på Guds, vår Frälsa- res, befallning.

Hoppet är evigt liv, något Gud har lovat från evig tid. Det är detta hopp som jag vill erbjuda dig idag.

Jesus är mitt hopp, honom litar jag på och i honom har jag frid. Min önskan är att också du ska få erfara i ditt liv vad Gud kan göra.

Lyssna inte till dem som varnar dig för att bli religiös. Det handlar inte om att bli religiös utan att få liv i Jesus. Lyssna på vad Gud vill säga dig. Ge Jesus en chans att komma in i ditt liv och för- vandla dig och du ska finna frid. Den frid som världen ger är falsk. Hoppet är inte pengar, att vara berömd eller att tycka att man har trygghet i sitt liv just nu. Hoppet kommer från himlen, från Gud till den här jorden, och blev upp- spikad på ett kors. Hoppet är Jesus.

Jesus sa: "Kom till mig, alla ni som arbe- tar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar, för mitt ok är mildt och min börda är lätt" (Matt 11:28-29).

Jesus är här och han vill nå fram och göra något nytt i ditt liv. Om du hör Guds röst så förhärda inte ditt hjärta. Öppna ditt hjärta och erfär livet med Jesus. Du kommer aldrig att ångra det beslutet. Du kommer att få del av samma

"Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar, för mitt ok är mildt och min börda är lätt" (Matt 11:28-29).

lever. Det som kommer från Gud har blivit naturligt för oss. Jesus visade den här världen något nytt som många inte förstår. Men de som har öppnat sina hjärtan kan börja förstå att människan hör Gud till men att människan är för- lorad och behöver bli frälst genom Jesus.

Vi läser i Titus brev:

Från Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi

glädje som alla de personer vi läser om som mötte Jesus i evangelierna. Gud vill förena oss med livets källa. Jesus kom- mer snart och han vill att alla ska bli frälsta. Han kom inte för att döma vär- lden utan för att frälsa. Han kom inte för att ge bitterhet men frid. Han kom med sanningen, och den säger oss att Gud är kärlek och att Jesus är vårt hopp.

Må de mindre ljusen lysa

Under ett av D.L. Moodys möten (1871) berättade han historien om ett skeppsbrott en mörk och stormig natt, när ingen stjärna var synlig. Ett fartyg närmade sig hamnen i Cleveland, USA. Kaptenen, som bara såg *ett* ljus när de närmade sig – det från fyren – frågade styrmannen om han var helt säker på att det var Clevelands hamn, eftersom andra mindre ljus borde ha tänts vid hamnmynningen. Styrmannen svarade att han var helt säker, varpå kaptenen frågade: "Var är de mindre ljusen?" "De har slocknat" svarade styrmannen. "Kan du nå fram till hamnen då?" frågade kaptenen, varpå styrmannen svarade: "Vi måste, eller gå under."

Tappert förde styrmannen fartyget framåt, men i hamnmynningens mörker missade han inloppet och fartyget krossades mot klipporna. I det stormiga vattnet gick många liv förlorade.

I talet väddade Moody till sina åhörare:

"Bröder, Mästaren har hand om den stora fyren!

Låt oss hålla de mindre ljusen brinnande!"

Bland de som lyssnade den kvällen fanns evangelisten och sångförfattaren Philip P. Bliss, som gripen av berättelsen skrev en av sina omtyckta sånger:

Faderns mildhet härlig glänser
Städse från hans ljusa land.
Men åt oss han uppdrag givit
Vara ljus vid stormig strand.

*Må de mindre ljusen lysa
Klart utöver vredgad sjö.
Kanske någon nödställd sjöman
Räddas, frälsas från att dö.*

Syndens mörka natt har fallit
Våldsamt ryter böljans brus.
Ögon vänta, längta, spana,
Emot stranden efter ljus.

Håll din lampa klar min broder,
Kanske uppå stormigt hav,
Kämpar någon nu för hamnen
Ack, hur mången gått i kvav.

*Let the lower lights be burning!
Send a gleam across the wave
Some poor fainting, struggling seamen.
You may rescue, You may save.*

Text & musik: Philip P. Bliss
Nr 380 i sångboken Särlaregn

UKRAINA

Tack för allt stöd till våra drabbade syskon i Ukraina. Pastor Vasily Muravitsky rapporterar kontinuerligt utifrån deras situation i Irpen. De arbetar mycket med att köpa in mat och andra förnödenheter som delas ut till hjälp åt familjer som tvingats fly från sina bostäder och regioner.

Även hus som skadats efter bombningar repareras.

Fortsätt att vara med i bön och offer för våra syskon.

Maranataförsamlingen förmedlar din gåva. Märk "Ukraina"

Pg 44 10 05-6
Swish 123 155 1571

**Pastor Vasily
Muravitsky, Ukraina**